

letnik 38, številka 1-2-3/2022

vode počitka

revija za **evangeljsko duhovnost**

Gospod je moj pastir, nič mi ne manjka. Na zelenih pašnikih mi daje ležišče; k **vodam počitka** me vodi.

(Psalm 23,1-2)

ODGOVORNO 4 Redni servis vere in Boga

SPRAŠUJOČE 8 Kdo je Jezus?

DOKONČNO 10 Samo Bog nas
lahko še reši

NENADEJANO 14 Če kaj polomite, bomo iz
tega naredili nekaj boljšega

- MODROSTNO** 16 Vredno prebrati,
še bolje pa živeti
- LJUBEZNIVO** 18 Jezusov ljubeči pogled
- ZAVEZANO** 26 Molitev zaveze z Bogom
in krstna zaveza
iz leta 1780
- ZASUKANO** 28 Življenjske prelomnice
- SČASOMA** 28 Iz majhnega nastane
veliko
- VZGOJNO** 30 Prosil sem Gospoda ...
- KONČNO** 32 Kdaj bo konec?
- PROSEČE** 38 Molitev za mir v Evropi
v času vojne

mag. Peter Golob, urednik Redni servis vere in Boga

Mag. Peter Golob je direktor teološko-pastoralnega inštituta Collegium evangelicum, ki izdaja krščansko literaturo in si prizadeva za kulturno promocijo krščanstva.

Ali je varnost mojega življenja, moje večnosti in mojih bližnjih na prvem mestu? Ali želim ohraniti vrednost svojega življenja in podaljšati njegovo kakovost? Si želim zagotoviti garancijo, da bo moje življenje trajno? Si želim prihraniti bolečine in skrbi v trenutkih, ko bo moje življenje na prelomnicah ali ko bo prišlo do konca?

Če sem na vsa vprašanja pritrtil, potem je potrebno opravljati redne servise Boga, torej redne servise vere v Boga, v katerega verujem!

Z rednimi servisi Boga in vere vanj bomo poskrbeli za varnost

na svoji življenjski poti. Servis Boga moramo opravljati v rednih servisnih intervalih. Redno moramo obnavljati vitalne dele naše vere v Boga. Po potrebi je potrebno našo vero v Boga popraviti in zamenjati obrabljene dele. Če je naša vera starejša, pa je potrebno opraviti kar generalno obnovo. Le na tak odgovoren način bomo poskrbeli za zanesljivo in varno vožnjo skozi življenje.

Seveda se porajajo vprašanja: Kje in kako se opravi redni servis Boga? Kako naj vem, kaj je potrebno pri moji veri zamenjati? Kako naj vem, kdaj je moja vera izrabljena? Kako konkretno izmeriti, v kakšen stanju je moja vera? Na kakšen način ugotoviti, koliko znaša »izkoristek«
moje vere? Kako zmanjšati emisije moje vere?

Nič težkega. Zberemo misli in preštejemo vse dobre, ki jih je Bog storil v naših življenjih. Spomnimo se vseh del, ki jih je Bog storil za nas. To je najbolj objektiven in zanesljiv način, da opravimo redni servis Boga in naše vere vanj. Na ta način si bomo povrnili zaupanje v Boga. Počasi nas bo navdala hvaležnost, iz hvaležnosti pa bo zraslo veselje, ki je vir moči za na-

daljnje življenje. Torej, servis Boga in naše vere se naredi tako, da se popiše vse, kar je Bog storil v naših življenjih. Potrebno je narediti natančen pregled in analizo preteklega življenja, si vzeti čas in razmisliti o vsem, kar se je zgodilo. Bog, ki je ustvaril vse, kar obstaja, je zaslužen za sonce in dež, vodo in zrak, zemljo in nebo, naravo in življenje, da zemlja rodi rastline, iz katerega nastane hrana, ki nam daje moč, da se naš svet ne ustavi. Zagotovo pa je Bog zaslužen tudi za stvari, ki se čisto direktno nanašajo na nas osebno. Za srečna naključja, obdobja zdravja, pravočasna opozorila, vest, svobodno voljo, posebne intervencije in tako naprej.

Že pred več tisočletji je nekdo peljal Boga oziroma svojo vero na tak redni servis. Poskušal je prešteti vsa dela, ki jih je Bog storil zanj, njegovo družino in njegov narod. Ta človek je potem napisal Psalm 40, ki se nahaja v Stari zavezi Svetega pisma. Ta pisec je opisal celoten proces, kako je opravil servis Boga in svoje vere. Napisal je, da se je na začetku nahajal v »blatnem močvirju«, vendar pa je klical k Bogu in trdno upal vanj, nakar se je Bog sklonil k

njemu in ga uslišal, utrdil, dvignil in navdal z veseljem. Nato je mož razmislil o sebi, o Bogu in o svojem življenju in si utrdil vero v Boga, saj je zapisal:

»Veliko si storil ti,
Gospod, moj Bog,
svojih čudovitih del
in misli za nas,
ničesar ni mogoče
primerjati s tabo.

Hotel bi oznanjati, govoriti,
preveč jih je, da bi jih mogel
prešteti...

Izpolnjevati tvojo voljo, moj
Bog, me veseli,
tvoja postava je
v mojem srcu.«

Skratka, ta človek ni mogel prešteti vseh čudovitih del, ki jih je Bog storil v njegovem življenju. Očitno jih je bilo preveč ali pa je bil tako navdušen nad Bogom, da je vse stvari, ki so se mu zgodile v življenju, pripisal Bogu. Ko je delal popis vseh stvari, ki jih je Bog storil zanj, mu je očitno zmanjkalo papirja. Uspešno je zaključil servis Boga v svojem življenju: obnovil je svojo vero in Boga potrdil kot neizmerno čudovitega, zaradi česar je ponovno »centriral« kolesa svojega življenja, da so ga vodila naprej proti Bogu.

Zaradi rednega servisa Boga oziroma vere v Boga v svojem življenju je ta človek zmožgal »zvoziti« vse nesreče, ki so ga doletele. In tudi teh je bilo tako veliko, da jih ni mogel prešteti. Ampak, ker je vestno opravljal redne servise Boga in svoje vere, je vedel, da bo srečno prispel do konca, preko vseh čeri in preprek. Takole je zapisal:

»Ti, Bog, mi ne boš odtegnil
svojega usmiljenja,
tvoja dobrota in tvoja zvestoba
me bosta vedno čuvali.
Zakaj obdale so me nesreče,
ki jim ni števila...
Ti si moja pomoč in
moj osvoboditelj,
moj Bog, nikar se ne mudi.«

Čeprav se sliši čudno – voziti Boga na servis – pa gre vseeno za modro početje, saj se ta servis v bistvu nanaša na našo vero v Boga. Vero pa je potrebno obnavljati, podkrepiti z dejanji, revidirati, rekapitulirati, popisati, kaj odstraniti, kaj dodati, kaj zamenjati in kaj poudariti. Vero je potrebno stalno negovati in to tudi nekaj stane. Sveto pismo nam daje model, kako se vero v Boga servisira: tako, da se prešteva čudovita dela, ki jih je Bog storil zame, za moje bližnje, za mojo skupnost, za sku-

pino ljudi, s katerimi se srečujem. Preštevanje čudovitih del Boga je servis Boga oziroma moje vere v Boga na svetopi-semški način. Seveda tak servis ni obvezen, ampak je stvar volje in svobodne izbire. Vseka-

kor se zdi ta svetopisemski model servisa vere v Boga zelo koristen, saj nas vsak čas lahko doletijo nesreče, ki jim morda ne bo videti ne kraja ne konca. Zgolj redni servisi vere v Boga nas bodo obvarovali, da nas ne

bi te nesreče toliko dotokle, da bi pozabili na Boga in ga ne bi več klicali. Bog nas ne bi mogel uslišati in odgovoriti na naše prošnje in nas rešiti, kar bi bila velika škoda.

Hans Küng Kdo je Jezus?

*In vprašal jih je (Jezus svoje učence):
»Kaj pa vi pravite, kdo sem?« Peter mu
je odgovoril in rekel: »Ti si Mesi-
ja.« (Evangelij po Marku 8,29)*

Jezus ni bil faraonov dvorni izobraženec kot Mojzes, ni bil sin kneza kot Buda, ni bil politik in učenjak kot Konfucij, ni bil bogat svetovljanski trgovec kot Mohamed. Zato ne zastopa moraliziranja Mojzesove postave, zamaknjenosti v asketsko življenje Bude, ne vsiljuje etablirane družbe kot Konfucij, ne izvaja nasilnih osvajanj v boju proti nevernikom kot Mohamed. Jezus je enkratna osebnost. Ne moremo ga uvrstiti niti med vladajoče niti med upornike, niti med moralne pridigarje niti med tihe glasove v deželi. Ni duhovnik, a je Bogu očitno bližji od duhovnikov. Ni politični ali socialni revolucionar, a se pokaže bolj revolucionarnejša od upornikov. Ni menih, a je posvetnosti bolj osvobojen kot asketi. Ni moralni učitelj, a je bolj moralen od moralistov.

dr. Daniel Brkič
Samo Bog nas
lahko še reši

Dr. Daniel Brkič je pastor
Evangelijske cerkve Dobrega
pastirja Novo mesto in
profesor na protestantski
Teološki fakulteti Univerze v
Zagrebu.

Prebral sem zgodbo o kmetovalcu iz Midwesta v ZDA, ki je preziral, omalovaževal in zasmehoval ljudi, ki verujejo v Boga. Bil je ponosen na to, da je ateist. Zanašal se je na svoje bogastvo, moč in znanje; to so bili njegovi bogovi. Vsako nedeljo zjutraj, ko so šli sovaščani mimo v cerkev, je namenoma oral in delal na polju ter razkazoval svoje nove stroje. Prišel je čas pobiranja pridelkov, mesec oktober. Njegovi pridelki so bili najboljši v celem okraju, na kar je bil nadvse ponosen. V oktobrski številki krajevnega časopisa je objavil oglas, s katerim je hotel podceniti krščansko vero v Boga. Članek je končal z besedami: »Uspešen

sem, čeprav ne verujem v Boga!« Kristjani so se na njegovo provokacijo odzvali olikano, dostojno, nenapadalno in miroljubno. V naslednji številki časopisa so objavili preprost pripis: »Bog ne poravnava svojih računov vedno meseca oktobra.« Modri znanstvenik Albert Einstein je rekel, da se z Bogom ne splača kockati, ker on vedno igro dobi. Kdaj bomo spoznali, da je svet, ki je proti Bogu, tudi svet, ki je proti človeku.

Živimo v fekalni in toksični družbi, ki je onesnažena in zastrupljena. Družba nas poneumlja z odvisnostjo od instagrama, selfiejev in všečkanja ter nas prepričuje, da nismo dovolj lepi, dobri, pomembni, uspešni, všečni ... Človek, zaprt v internetno kletko, je izoliran od Božjega stvarstva, zato verjame zlodejevim lažem. Danes je celo prijateljstvo pogojeno z všečkanjem (Renata Salecl). Evropejce je trenutno najbolj strah, če ostanejo brez signala mobilnega omrežja, saj dobivamo panične napade, ker je čedalje več duševnih motenj. Francoski filozof in književnik Jean-Jacques Rousseau je zapisal, da se človek rodi svoboden, a je stalno in vsepovsod v verigah. Nemški

filozof Martin Heidegger je pred smrtjo izjavil: »Samo Bog nas lahko še reši!«

Drži, Bog je prišel k nam zato, da bi imelo naše življenje namen in cilj. Da bi imeli življenje v obilju (Jn 10,10). Kajti življenje brez Boga nima smisla in je absurdno. Vprašanje življenja ni v njegovi dolžini, ampak v njegovem smislu. Tudi če bi živel večno, bi bilo življenje brez smisla absurdno. S pomočjo znanosti življenje podaljšujemo, ne moremo pa mu dati smisla, zato nujno potrebujemo Odrešenika.

Kaj obožujejo moški? Šport, seks, denar, pivo, psa, avto, vinograd, zabave ... Kaj obožujejo ženske? Otroke, ljubezen, nakupovanje, pogostitve, kozmetiko, TV nadaljevanke, kariere ... Kaj obožujejo mladi? Računalnik, glasbo, svobodo ... Vse to je legalno in potrebno, dokler ne poseduje nas. Kajti stari bogovi nočejo umreti. Neopazno postajamo njihovi sužnji. Pozorno preučimo televizijske reklame. Ponudbe in produkti na tržišču so koristni, a lahko postanejo predmet našega oboževanja. Tudi volilne, športne, verske in ostale kampanje. Na nas naredijo tak vtis,

da jim zaupamo. V nas zbudijo občutek, da so naši odrešitelji. Da bodo rešili naše težave, strahove, revščino, bolezen, utrujenost, nam olajšali delo, vrnili mladost, dali lepoto, nas osrečili in nas obogatili. V resnici postajamo sužnji vsega tega. In to zelo subtilno; na pretkan, prebrisan, zahrbtnen, domiseln in potuhnjen način. Reklamna oglaševanja so dobro psihološko naštudirana: »Če ste nesrečni, zdolgočaseni, potrti, osamljeni, tesnobni, utrujeni, bolni ..., naročite naš produkt, vpišite se v naš klub, pojdite z nami na izlet, jejte našo hrano, vozite naš avto, pridite k nam na počitnice, poslušajte našo glasbo, pridite v našo cerkev ... In boste srečni, zdravi, svobodni in razbremenjeni.« To je sodobna religija starih bogov v novi preobleki. Ni nujno, da je s tem kaj narobe, narobe je, če v tem ni več prostora za Boga. Zmedenim, zbeganim in ustrašovanim ljudem je najlažje oprati možgane in z njimi manipulirati.

Sodobna družba je obsedena s terapijami; s fitoterapijo, hidrotterapijo, farmakoterapijo, kemoterapijo, fizioterapijo, psihoterapijo ... Moderno je, da ima vsak svojega zobarja, zdravnika, psi-

hologa, frizerja, kozmetičarko, šoferja, varnostnika, trenerja in svojega guruja. V resnici je človek resno duhovno zbolel. Pozorni smo na viruse, bakterije, parazite, kancerogene snovi, imunski sistem, genetiko, a so človekove bolezni v bistvu duhovne narave, kajti človek je predvsem duhovno bitje, ne pa zgolj družbeno bitje.

Medicina »zdravi« bolezni telesa, klinična psihologija s psihia-

trijo »zdravi« bolezni duše, ostajajo pa še bolezni duha, ki so temeljne, a jim malokdo posveča pozornost. Duhovnih bolezni ne moremo ozdraviti z zdravili, operacijskimi posegi, duhovnimi tehnikami, zdravilci, s presaditvijo organov, terapijami ... Ko človek zboli, gre takoj v bolnišnico. Ko ga stiska v duši, je napoten na psihološko obravnavo in zdravljenje. Ko zboli naš pes, hitimo k veterinarju. Stokovnjake spoštuje-

mo, a sprašujem se: Zakaj, ko gre za boleznj duha, kot pacienti ne hitimo k Bogu? Zakaj bolj skrbimo za čiste in zdrave zobe našega otroka kot za njegovo dušo? Zakaj smo bolj nejevoljni zaradi praskice na laku novega avtomobila kot zaradi ran v našem duhu?

Predstavljajmo si na smrt lačnega človeka. Vemo, da lakote ne moremo ozdraviti in da za njo ni zdravila, niti nadome-

stkov; osvobodimo se je lahko le tako, da se hranimo. Tako tudi duhovne lakote ne moremo ozdraviti z duhovnimi alternativami, z nadomestki, celo z religijo ne; ozdravimo jo lahko le tako, da se hranimo z Božjo ljubeznijo. Človek ne more z ničimer Boga navesti na to, da ga Bog ne bi ljubil. Nekdo je rekel, da ima Bog svojo šibko stran – svoje srce.

Tjaša Golobič Štucin
Če kaj polomite,
bomo iz tega
naredili nekaj
boljšega

Tjaša Golobič Štucin je teologinja, sociologinja in pedagoginja ter voditeljica skavtske skupine »Royal Rangers« v Evangelijski cerkvi Dobrega pastirja Novo mesto.

Leta 1952 je lastnik prodajalne z lončarskimi izdelki, da bi preprečil nerodnim ali nepazljivim ljudem, da bi v prodajalni kaj polomili, obesil znak, na katerem je pisalo: »Če kaj polomite, kupite.« Ta besedna zveza je bila svarilo kupcem. Ironično pa je, da bi lahko v pravi lončarski prodajalni izobesili drugačen znak. Na njem bi lahko pisalo: »Če kaj polomite, bomo iz

tega naredili nekaj boljšega.« In prav to je razodeto v Jeremiji 18, knjigi Stare zaveze. Jeremija je obiskal lončarjevo hišo in videl, da lončar oblikuje »pokvarjeno« glino z rokami in skrbno oblikuje material v »drugo posodo«. Takole je zapisano: »Kadar se mu je posoda, ki jo je oblikoval iz gline, v roki pokvarila, je iz nje naredil drugo, kakor se je lončarju zdelo prav.«

Prerok nas tako uči, da je Bog zares spreten lončar, mi pa smo glina. Ne gleda na našo zlomljenost, pretekle grehe in napake, ampak nam ponuja svojo roko, da iz naših življenj naredi novo posodo, kakor se njemu zdi prav. Za nas si slikovito »umaže roke«, zbere naše zlomljene delčke in zdrobljene nadomesti z novo glino. O nas razmišlja, saj ima za vsakega načrt, kakršen se njemu zdi pravi.

In končno Bog sam postane človek, da bi nam tako omogočil popolno zaupanje vanj. Kako ne bi zaupali svojega zlomljenega življenja Bogu, ki je za nas postal zlomljen na križu, saj nas ljubi? Nekaterih zlomljenih delčkov človekovega življenja namreč ne more sestaviti in obnoviti nič drugega, kakor dejanje brezpogojne in darovanjske ljubezni.

Skladno s spoznanjem Boga tako zberimo od sveta razdrobljene in razvrvane misli, prinesimo pred Boga svoja zlomljena življenja in delčke, ki jih sami nikakor ne moremo sestaviti skupaj. Dajmo se v roke Bogu in z zaupanjem ter vero v Jezusa pristopimo k prestolu Božje milosti – takšni, kot smo.

Vredno prebrati, še bolje pa živeti

(Avguštin iz Hipona, cerkveni oče)

**»Človek, ki ti ga ne uspe spremeniti, ni za-
to nič manj tvoj. Je del tebe, bodisi ker je
človek, tvoj brat, pogosto tudi, ker je član
tvoje Cerkve, kjer je skupaj s teboj. Kaj
torej lahko storiš? Vpričo vsega pohujša-
nja, moji bratje, je eno samo zdravilo: ne
misli slabó o svojem bratu. Ponižno se po-
trudi, da boš postal to, kar hočeš, da bi bil
on. Tako ne boš več mislil na to, da je on
tak, kakršen ti nisi.«**

.....

**»Vsak človek blodi in išče. Kaj išče? Poči-
tek in srečo. Ni človeka, ki bi ne hotel biti
srečen. Vprašaj človeka, kaj hoče, in ti bo
odgovoril, da išče srečo. Toda ljudje ne
poznajo ne poti, ki vodi k njej, ne kraja,
kjer bi jo našli. Blodijo. Kristus pa nas je
postavil nazaj na pravo pot. Na tisto, ki
pelje v domovino. Kako naj hodimo po
njej? Ljubi in tekel boš. Bolj boš ljubil, hi-
treje boš tekel proti domovini.«**

83

Rewards for Obedience
Open your eyes, O Lord,
and see the land of Egypt,
for you have brought
your people out of
there. But my people
did not take heed
of my voice, they
would not have
heard, they have
not obeyed, they
will not be
brought out of
there.

dr. Daniel Brkič
Jezusov ljubeči
pogled

Martin Luther je učil, da je Cerkev stvaritev Evangelija, ker se stalno rojeva iz Božje Besede, zato preberimo tekst iz Evangelija po Luku 22,61-62: *»In Gospod se je obrnil in se ozrl na Petra in Peter se je spomnil Gospodove besede, kako mu je rekel: »Preden bo danes petelin zapel, me boš trikrat zatajil.« In šel je (Peter) ven in se bridko zjokal.«*

Bogu sem hvaležen, da je ta dogodek zapisan v Evangeliju; veliko mi pomeni. Ti dve kratki vrstici uvrščam med najlepše vrstice Svetega pisma, ker se v njih najbolj prepoznam. Namesto imena Peter lahko vstavim svoje ime. Kako zelo se razlikujejo besede Božje tolažbe od besed človeškega obsojanja. Beseda *Bog* dobi svoj krščanski smisel šele, ko sta imeni Bog in Jezus izgovorjeni skupaj (Ulrich H. J. Körtner). Šele takrat Bog postane Oče, kakršnega je oznanil Jezus. Ne morem reči Bog, če prej ne rečem Jezus (Karl Barth), ki je edini pra-

vi tolmač Boga. Samo takšno krščanstvo veruje v Boga vedno novih možnosti; vse ostalo je zgolj pobožnjakarska svetohlinska religioznost.

Poglejmo, kaj je Peter govoril, preden se je Jezus ozrl nanj in ga ljubeče pogledal. Evangelisti so zapisali, da je Peter Jezusu zatrjeval, da je z njim pripravljen iti tudi v ječo in smrt (Lk 22,33). Ne mislim, da je bil Peter, ko je to rekel, neiskren. Verjamem, da je bil pripravljen to tudi storiti. Ko dajem Jezusu svoje obljube, to storim iskreno. Verjamem, da ni šlo za Petrovo širokoustenje, izstopanje in hvalisanje, kot ga radi očrnimo. Kako to, da je Jezusa le nekaj ur kasneje zatajil rekoč, da ga ne pozna (Lk 22,57). In to pred običajno deklo, ki ga je opazila na dvorišču hiše vélikega duhovnika. Petrova reakcija me niti malo ne preseneča in nad njim nisem pohujšan. Isti Peter, ki je pred tem edini izpovedal vero, da je Jezus Mesija, Sin živega Boga (Mt 16,16), je Jezusa zatajil. Kako je to možno? Ko se je zrušil Petrov svet glede Božje vsemogočnosti in je videl vkljenjenega Jezusa nemočnega, ga je zatajil. Petrovo stisko razumem, ker jo na podoban način tudi jaz doživljam.

Če bi svoje stiske in dvome izrazil javno, bi me mnogi linčali, me privoščljivo zaničevali, odstranili in se nad mano pohujšali. Peter vere ni hlinil in ni pazil, da bo s svojim početjem druge pohujšal.

Tolaži me, da je v Evangeliju zapisan tudi ta dogodek. V verodostojnost Svetega pisma verjamem zato, ker Sveto pismo zadev ne moralizira in jih ne idealizira. Sicer bi bilo Sveto pismo zgolj ena religiozna knjiga več. Sveto pismo ne prikriva napak najboljših ljudi. Hoče nam pomagati, da ne bi živeli z občutkom krivde in strahu. Zgodovina Božjih svetnikov je polna napak. Celo Peter, ki mu je Bog zaupal ključne nebeškega kraljestva in pastirstvo Cerkve, je bil zmotljiv, krhek in grešen. Kristjani ne živimo po Svetem pismu, ker to ni mogoče. Bog tega od nas ne pričakuje; kristjani živimo iz Božje milosti.

»In Gospod se je obrnil in se ozrl na Petra ...« Jaz to berem takole: »In Gospod se je obrnil in se ozrl name ...« To ni bil zgolj Jezusov pogled z očmi; to je bil Jezusov ljubeči pogled, ki izraža zaskrbljenost in usmiljenje. To ni bil pogled zamere, užaljenosti in jeze, ampak po-

gled milosti in ljubezni, ki vodi v kesanje, ne pa v kljubovanje. Petra je rešilo Jezusovo usmiljenje. Peter se je Jezusa odrekel, Jezus pa se ga ni odrekel. Peter je Jezusa zatajil pred ljudmi, Jezus pa Petra ni zatajil pred nebeškim Očetom. Dobro, da Jezus ne ravna z nami tako, kot mi ravnamo z njim. Jezus Petra ni razgalil in ga osramotil, ni mu očital, ampak ga je milostno pogledal, čeprav je Peter pred tem slovesno obljubil, da se ga ne bo nikoli odrekel. Zapisano je, da se je Jezus obrnil in se ozrl na Petra. Ta gesta govori o lepoti Božjega sočutja in usmiljenja. Govori o Bogu Očetu, ki je nežen kakor ljubeča mati. Tak Bog me prevzema. Nad njim sem navdušen. Nihče ne more toliko pomiriti zbegane duše. Ta vrstica izraža razliko med religijo in krščanstvom. Bog ni poslal Sina na svet zato, da bi svet obsodil, ampak da bi se svet po njem rešil. Kakšna tolažba je to za utrujeno, ustrahovano in ranjeno srce. Za Boga nisem škartirana roba, nisem izmeček, ki bi ga Bog zavrgel ali pa se me naveličal. Zagotavlja mi, da nalomljenega trsta ne bo zlomil in tlečega stenja ne bo ugasil. Ob Petrovem padcu se je Jezus na Petra ozrl. Načrtnemu izdajalcu

Judu je Jezus naklonil veliko več; poljubil ga je. Toda končalo se je povsem drugače. Peter

je šel ven in se bridko zjokal, Juda pa je šel ven in se obesil. Peter je zaupal v Jezusovo

usmiljenje, Juda pa ne. Neštetokrat me je rešil samo Jezusov ljubeči pogled. Nobena člove-

ška beseda ni bila dovolj. Jezusov pogled se lahko zgodi na mnogotere načine, ki se ne dr-

žijo ustaljenih, običajnih in dogovorjenih pravil. Petrova sveča zaupanja v Boga je ugašala, a jo je Jezusov pogled znova prižgal. Na Jezusa se ni ozrl Peter, ampak se je na Petra ozrl Jezus. Pobuda je vedno Jezusova. Prvi se je ozrl Jezus. Ko je petelin zapel, je bil Peter v samem dejanju greha in bi še bolj padel. Ravno takrat se je Jezus obrnil in se ozrl na Petra. Jaz se obračam proč od Boga in se oziram vase, Bog pa išče grešnikov obraz in se ozira nanj. Jezus ni na Petra zagrmel z očitki. To bi Petrovo srce raztrgalo ali pa bi se Peter še bolj zaprl pred Bogom. Božja luč ne bi mogla vstopiti v njegovo srce.

»In Gospod se je obrnil in se ozrl na Petra in Peter se je spomnil Gospodovih besed, kako mu je rekel: »Preden bo danes petelin zapel, me boš trikrat zatajil.« In šel je (Peter) ven in se bridko zjokal.« Glagoli v tej vrstici so izraziti in imajo močan pomen. Glagol »obrniti se« v izvirni grščini pomeni, da se je Jezus zasukal in iskal trenutek, da bi z očmi ujel Petra. Glagol »ozreti se« v izvirni grščini pomeni, da je šlo za Jezusov intenziven, prodoren in premišljen pogled, poln zanimanja,

zaskrbljenosti in ljubezni. To pomeni, da so Jezusove oči na Petru počivale. Tudi naslednji glagoli opisujejo izrazita dejanja: Peter se je Gospodove besede *spomnil, je šel ven (db. je pobegnil)* in *se bridko zjokal (db. je planil v krčeviti jok)*.

Evangelisti bralcem niso povedali, koliko sta bila Jezus in Peter oddaljena. Jezus je bil v hiši vélikega duhovnika, Peter pa na dvorišču. Morda je bil Jezus viden skozi okno, ali pa so ga mimo Petra vodili stražarji. Ne vem, kaj je Peter videl v Jezusovih očeh. Ne vem, kaj je prebodlo njegovo srce. Lahko povem zase. V takšni situaciji čutim sram in krivdo. Toda ne ostanem jetnik sramu in krivde, ker Jezusove oči niso obsojajoče in ne izražajo jeze: »Zdaj imaš, kar si si zaslužil! Kako si si drznil zatajiti prijatelja! Razočaral si me! Zakaj nisi tako dober kot Janez? Ne morem ti več zaupati! Peter, ni ti uspelo! Nisi mi ostal zvest! Spodletelo ti je! Zgrešil si! Zaslužiš si smrt!« Bog Oče ni kot bog Zevs, ki sedi na prestolu in pošilja ognjene strele maščevanja na zemljo. V Zevsovih očeh ni upanja, sočutja, razumevanja, topline, nežnosti, milosti in ljubezni. Jezus je s pogledom vzpostavil s Pet-

rom odnos. Ni mu naložil kazni. Greh je sam po sebi najhujša kazen, ker človeka razžira. Greh je nemirna vest. Greh je vse, kar je proti ljubezni. V Jezusovem pogledu so bile neslišne besede: »Peter, razumem tvojo bolečino in stisko. Peter, kljub tvoji zatajitvi te ljubim.« Petrovo srce je zlomil pogled najgloblje ljubezni. Človeka vodi v kesanje edino Božja milost. Pred njo nimamo obrambe.

Peter je šel ven in se bridko zjokal. Čez nekaj dni je postal ta poraženec na binkoštni dan v Jeruzalemu Jezusova močna priča. Neuspehi so za Boga vrata za uspeh. Ne bojmo se slediti Jezusu. Nikoli naj nam ne bo žal, da smo stopili na Jezusovo pot. Obžalujemo lahko le, da s tem tako dolgo odlašamo. Ko je Petru spodletelo, ga Jezus ni očrnil in ga postavil na sramotilni steber. Krščanstvo je zgodba o propadlih ljudeh, ki so dobili novo priložnost. Jezus po vstajenju ni na Petra pozabil. Posvetil mu je posebno pozornost. Posebej je naročil, naj o njegovem vstajenju povedo tudi Petru. Prav tako je Petra srečal na obali jezera, da bi ga trikrat vprašal, ali ga ljubi. Peter je pri-trdil in Jezus mu je rekel: »Peter, pasi moje ovce.« Neu-

speh je bil pozabljen.

Preučimo, kaj je Petra pripeljalo do zatajitve. Evangelisti povedo, da je Peter takrat, ko bi moral moliti, spal. To je eden od razlogov za njegov neuspeh. Nadalje, Jezusu je skušal slediti od daleč. Biti obrobni kristjan je nevarno področje. Nadalje, zapisano je, da se je na dvorišču hiše vélikega duhovnika grel ob sovražnikovem ognju. Bil je v napačni družbi. Tudi to je pripomoglo, da je Jezusu najbolj naklonjen učenec padel. Njegov padeč je toliko bolj žalosten zato, ker je bil o tem vnaprej opozorjen. Opozoril ga je sam Jezus. Kar naenkrat ga je bilo strah pred ljudmi. Krepak ribič je postal strahopetec pred običajno deklo, služkinjo.

Kakšen je bil Petrov odziv, ko se je nanj ozrl Jezus? Peter je šel ven. To označuje, da je zapustil napačno družbo. To je prvi znak kesanja. Nevarno je, če je kristjan v zlobni brezbožni družbi. V mrzli noči se je grel z Jezusovimi posmehljivci ob skupnem ognju. Verjetno se je umaknil v zadnji kot, da bi se skrila v poltemi, a so ga vseeno prepoznali in mu rekli: »Tudi ti si Jezusov učenec.« Toda Peter je Jezusa zatajil. Nato se je

srečal z Jezusovim pogledom, šel ven in se bridko zjokal. Izvirnik govori o krčevitem jokanju kesanja. Sveto pismo upodablja biografije tudi s črnim svinčnikom, ne le z barvnimi svinčniki. Ko danes pišemo kroniko ali spomine, slabe reči izpustimo, da bi stvari omilili. Bojimo se, da bi imeli o pokojnih slabo mnenje. Sveto pismo je napisano realistično, sicer ne bi bilo poučno. Tako pa se lahko iz Petrovega življenja učimo življenjskih lekcij. Peter se je naučil, da ni dobro zaupati vase. To je bil konec njegovega hvalisanja in izstopanja. Spomnimo se njegove izjave: »Jezus, če se bodo vsi pohujšali nad teboj, se jaz ne bom nikdar pohujšal.« (Mt 26,33) Jezus mu je rekel, da ga bo isto noč, preden bo petelin zapel, trikrat zatajil. Kaj pa mu je odvrnil Peter? »Tudi če bi bilo treba umreti s teboj, te nikakor ne bom zatajil.« (Mt 26,35)

Petrov padec je bil smrtni udarec za njegovo aroganco in duhovni napuh. Brez tega ne bi vedel, kaj je ponižnost in v svojem pismu Cerkvam ne bi pisal, da se Bog prevzetnim upira, ponižnim pa daje milost, in naj se ponižamo pod močno Božjo roko, da nas ob svojem času

poviša (1 Pt,5-6). Peter se je naučil ceniti globino Božje milosti. Naučil se je biti razumeva-joč in nežen do tistih, ki jim spodleti. Do sebe smo mili sodniki, do drugih pa ostri. Petrov greh ni njegove službe pokvaril, ampak ga je za služenje pripravil. Zakaj? Ker je bilo vmes kesanje.

Greh je za kristjane neizogiben, ker živimo v padlem in nepopolnem svetu. Sami ne bomo greha nikoli popolnoma premagali. Greh je gnusoba pred Bogom, a resnica je, da je Kristus umrl ravno za naše grehe. Za kristjana je greh obarvan z Jagnjetovo krvjo. »Zdaj ni torej nobene obsodbe za tiste, ki so v Kristusu Jezusu.« (Rim 8,1) Če smo grešili javno, se pokesajmo javno. Če smo grešili proti Bogu, prosimo za odpuščanje Boga. Če smo grešili proti svojemu bližnjemu, prosimo za odpuščanje svojega bližnjega. Če bi Bog rešil ljudi brez kesanja, bi to pomenilo, da ni pravičen, kajti potem bi moral rešiti tudi hudiča in padle angele, ki se niso pokesali. S tem bi bila zrušena Božja resnica o večni obsodbi. Izhod je v kesanju. Zgodnja Cerkev je učila, da imajo spokorniške solze štiri lastnosti: so vlažne, slane,

tople in grenke. Vlažne so zato, da omehčajo trdo srce. Slane so zato, da osolijo dušo, ki razpada v grehah. Tople so zato, da segrejejo ledeno mrtvo vest. Grenke pa so zato, da nas odvrnejo od ljubezni do greha. Peter se je za svoj greh pokesal. Če se ne pokesamo, je Jezusova odrešujoča kri nemočna, čeprav je vsemogočna. William Booth, ustanovitelj Vojske odrešenja, je zapisal: »Nevarnost sodobnega časa je pobožnost brez Svetega Duha, krščanstvo brez Kristusa, odpuščanje brez kesanja, odrešenje brez duhovnega prerojenja, družba brez Boga in nebesa brez pekla.«

Ta evangelijski odlomek razkriva Petrov najslabši trenutek. Nočem ga etiketirati z odpadnikom, ki je zapustil vero. Sveto pismo je polno zvezdnikov, ki so zatajili, a so postali heroji vere. Če kdo trenutno ne more verjeti v Boga, ga ne pošiljajmo v pekel, ampak raje zanj molimo, kajti »duh je močan in voljan, telo pa je šibko«. Peter je hotel biti z Jezusom, a se je ustrašil, ker je okolje Jezusa izločilo in ga obsodilo. Ko je v današnji kulturi sveta vera v Jezusa na preizkušnji, mu težko sledimo in ostanemo zvesti. Boji-

mo se, da bomo s tem preveč izgubili. Svet Boga škandalizira in se iz njega norčuje. Ali smo na to pripravljeni? Ali pa hočemo ostati diskretni, mu slediti na daljavo, da nas ne bi prepoznali kot Jezusove učence; tako kot je to storil Peter na dvorišču, sedeč ob ognju. Biti kristjan danes ni lahko. Na nek način je to celo težje, kot je bilo v času mučeništva. Petrov dogodek je čudovita lekcija. Če sem zatajil Jezusa, vem, da mi bo odpustil.

Gospod Jezus, danes sem se prepoznal v tvojem učencu Petru. Tako podoben sem mu v ravnanju. Velikokrat mi spodletti. Prosim te, obrni svoj pogled k meni in se ozri tudi name. Zbegan sem, strah in sram me je. Priznam svoj upor in svoj greh, a se zanašam na tvojo milost in odpuščanje. Gospod Jezus, priznam, da moja ljubezen do tebe ni dovoljšna, zato potrebujem tvojo ljubezen, ki me nikoli ne zapušča. Hvala ti, da razumeš mojo veliko stisko, zato prosim za tvojo pomoč. Ozdravi me s svojim blagim pogledom, da bom tudi jaz, tako kot Peter, izpovedal svojo ljubezen do tebe: »Gospod, ti vse veš, ti veš, da te ljubim.« Amen.

John Wesley

Molitev zaveze z Bogom in krstna zaveza iz leta 1780

Nisem več svoj, ampak tvoj.

**Postavi me, kamor želiš,
primerjaj me, s komer želiš;**

naj delam,

naj trpim;

naj sem zate koristen

ali odrinjen na stran.

Povišan

ali zate nepomemben;

naj sem poln,

naj sem prazen,

naj imam vse,

naj nimam ničesar.

Vse stvari svobodno in

s celim srcem prepuščam

tebi v veselje in na voljo.

In zdaj, veličastni in blagoslovljeni Bog,

Oče, Sin in Sveti Duh,

Ti si moj in jaz sem Tvoj.

Tako naj se zgodi.

In ta zaveza, zdaj sklenjena na zemlji,

naj bo potrjena v nebesih.

Tjaša Golobič Štucin Življenjske prelomnice

Ko se znajdemo na pomembnih življenjskih prelomnicah, je nekako naravno, da premišljujemo o letih, ki smo jih preživel. Pogled v preteklost in razmislek o vsem, kar smo doživeli, je dobra iztočnica za prihodnost. To je priložnost, da se umirimo in gremo vase, v svoje srce in mu prisluhnemo. Videli bomo, za kaj vse smo lahko hvaležni, spomnili se bomo, kako smo z Božjo pomočjo in podporo bližnjih zmogli hoditi po dolinah smrtnih senc, opomnili se bomo, s kom moramo poravnati račune in komu odpustiti. In končno, dobili bomo pogum, da bo isti Bog, ki je včeraj, danes in na veke isti, z nami tudi v času, ki je pred nami.

Tako želim z vami podeliti zgodbo, ki je resnična, in jo je pri pouku na začetku leta zapisal otrok, star 8 let. Zapisal je: »Prejšnje leto si bom zapomnil po tem, da je zaradi koronavirusa umrla moja babica. Ker sem bil bolan in sem imel korono, nisem mogel iti na njen pogreb.

Komaj čakam, da bo njen rojstni dan in bom šel na njen grob zaliti rože.«

Postanimo kakor otroci. Odprti za življenje in globoke duhovne resnice, s katerimi je že otroke obogatil nebeški Bog Oče. Sprejmimo, da so trpljenje, težave in stiske del našega življenja, vendar razmišljajmo o življenju v luči velike noči in vstajenja od mrtvih, saj verujemo, da imamo kot Božji otroci obljubo večnega življenja tudi

mi. Ta otrok je kljub prepreki smrtne sence, ki je padala na njegovo žalostno srce, dal priložnost Življenju. Zalil bo rože.

Takšen pogled na življenje izvira iz čistega srca. Zato je Jezus učencem rekel, naj bodo kakor otroci. Iskreni, odprti, v pričakovanju, optimistični, dovezetni, željni in živi. Verjamem, da smo vsi željni takšne svežine v svojih življenjih. Če si priznamo, potrebujemo vsak dan bolj čisto srce. Srce, ki bo živo in dovezet-

no za tisto, kar je resnično, dobro, pravo. Ki bo pripravljeno živeti življenje v odnosu s svojim Stvarnikom.

Vsak dan imamo ponovno milost, da pridemo k Bogu, ki je obljubil, da bo uslišal prošnje tistih, ki ga kličejo v skladu z Božjo voljo. Božja volja pa je, da bi človeštvo med seboj živelo v spravi in ljubezni in da bi vsak človek priznal, da je Jezus Odrešenik vseh ljudi in Gospodar vsega, kar obstaja.

Prosil sem Gospoda ...

Prosil sem Gospoda, naj mi odvzame ošabnost, pa mi je rekel: »Ne. Ni moje delo, da ti jo odvzamem, ampak da ti odstopiš od nje.«

Prosil sem Gospoda, naj me ozdravi, pa mi je rekel: »Ne. Tvoj duh je zdrav, telo pa je tako in tako minljivo.«

Prosil sem Gospoda, naj mi podari potrpežljivost, pa mi je rekel: »Ne. Potrpežljivost izhaja iz preizkušenj in ni dar, ampak je zasluga.«

Prosil sem Gospoda, naj mi dá srečo, pa mi je rekel: »Ne. Jaz ti dajem blagoslov, sreča pa je odvisna od tebe.«

Prosil sem Gospoda, naj mi prizanese bolečine, pa mi je rekel: »Ne. Trpljenje te priteguje bliže k meni in proč od sveta.«

Prosil sem Gospoda, naj me naredi za večjega, pa mi je rekel: »Ne. Rasti moraš sam, jaz pa te bom obrezoval, da boš obrodil več sadu.«

Prosil sem Gospoda, naj mi pomaga ljubiti druge, ker tudi on ljubi mene, pa mi je rekel: »No, končno si dojel!«

(avtor neznan)

mag. Peter Golob

Kdaj bo konec?

Arkadij Davidovič, ruski pisatelj in pisec aforizmov, je leta 2010 izdal knjigo z naslovom: »Konec sveta se bo dobro končal.« Kaj se bo zgodilo jutri, seveda ne ve nihče. Nek drug aforist je dejal, da četudi politiki, ki dan in noč razmišljajo o boljšem jutri, ne vedo, kam nas bodo pripeljale današnje odločitve, kako naj bi to vedeli ostali.

Vendar pa ljudje na splošno verjamemo, da bo na koncu vse v redu in dobro. Pa tudi če nismo povsem prepričani, ali bo na koncu res v redu, se kljub temu v to stalno prepričujemo in na tak način bodrimo sebe in svoje bližnje. »Na koncu bo vse dobro,« si govorimo. Vendar je realnost žal pogosto povsem drugačna. Kruta, neizprosna, drugačna. Velikokrat se zgodi, da je na koncu vse narobe, da zamere ostanejo do groba, da bolezen premaga bolno telo, da smrt poseže vmes in prekine življenje. Zgodi se, da je na koncu huje, kot je bilo pred tem ali na začetku. Na koncu marsikdaj pride do kolapsa: do ko-

lapsa telesnega ravnovesja, psihičnega blagostanja, medsebojnih odnosov. Na koncu marsikdaj pride do sesutja psihičnega in telesnega zdravja, do neznosnih agonij, do trajnih kroničnih ali celo terminalnih obolenj. Ljudje pogosto na koncu ne najdemo sreče ali veselja, ki si ju tako močno želimo, ampak smo na koncu razdraženi, prestrašeni, preobremenjeni, obupani, nesrečni, na koncu z živci. In takrat si čedalje bolj dopovedujemo, da bo na koncu vse v redu, srečen konec pa se vztrajno odmika. In tako se ujamemo v začaran krog razočaranj in vedno novih praznih pričakovanj, da bo na koncu koncev vse dobro. Pa žal ni. In ta krog pričakovanj in razočaranj nima ne kraja ne konca.

Znan ljudski pregovor – konec dober, vse dobro – nas spomni, da je vse odvisno od konca. In tudi res je. Če se ena stvar dobro konča, nas to navda z upanjem za naprej. Če eno zadevo srečno izpeljemo do konca, nas to opogumi, da se ne ustrašimo novih izzivov. Če se nekaj lepo izpelje do konca, imamo zaradi tega toliko večjo voljo, da se lotimo ostalih težav. Če se nam kljub slabim obetom nekaj posreči dobro zaključiti, je to vir

veselja in zadovoljstva. Če je bilo vse do konca hudo, grozno, nevzdržno in nemogoče težko zdržati, pa nenadejano dober konec poskrbi, da se vsega tistega prej ne spominjamo, ampak si zapomnimo samo lepe trenutke. Res drži: dober konec, vse dobro.

Obstajajo ljudje, čigar neizogibna usoda je dober konec. Ljudje, ki poznajo dober konec. Ki jih čaka dober konec. Ki jim dober konec ne uide. Ki že danes lahko potrdijo, da je njihov konec dober. Kateri so ti ljudje, ki poznajo dober konec? Ti ljudje so kristjani, ker konec, v katerega verujejo kristjani, ni pojav ali dogodek, temveč oseba. Kristjani namreč poznajo osebo, ki je posebitev konca. Osebo, ki je odgovorna za konec. Osebo, ki je že vnaprej poskrbela za dober konec. Osebo, ki je brez dvoma sposobna vedno poskrbeti za dober konec. Kristjani poznajo dober konec, ker verujejo v osebo, ki je dokazala, da ji nič ne more do živega, niti smrt. In konec koncev, ta oseba, ki kristjanom zagotavlja dober konec, je dobra. Kako bi ta oseba sicer poskrbela za dober konec, če ne bi bila dobra? Kristjani so zavidanja vredni in privilegirani ljudje, ker je njihov

konec vedno dober. Ker verjamejo v osebo, ki je posebitev konca, dobrega konca. Ta oseba je Jezus Kristus, Bog, ki se predstavlja z besedami: »Jaz sem Alfa in Omega, Prvi in Zadnji, začetek in konec.«

Jezus Kristus ni le rekel sam zase, da je »začetek in konec«, temveč je to tudi dokazal. Jezus Kristus je dokazal, da ima v svojih rokah usodo vsega sveta in vseh življenj. Dokazal je, da je on sam »konec« vsega. Da je on »konec«, in to dober »konec«, po katerem hrepenimo. Jezus Kristus je dober »konec«, ki ga nujno potrebujemo, da lahko živimo bolj umirjeno in z integriteto. Jezus Kristus je dokazal, da ima v svojih rokah ves svet in vse ljudi, kar je storil tako, da je ljudem in svetu izkazal ljubezen do konca, to je do smrti na križu. Sam Bog, Jezus Kristus, se je do konca razdal za ljudi in celo svoje življenje je prepustil v roke ljudem, ki so ga hoteli umoriti in so to tudi storili. Jezus Kristus, ki je začetnik življenja, je doživel konec življenja – smrt.

Jezus Kristus se ni ljubosumno oklepal svoje slave in moči, temveč se je ponižal in odpovedal vsej moči. Sprejel je križ in

trpljenje in konec življenja – smrt. Bog, ki ljudem daje življenje, je sprejel konec, ki mu ga je pripravilo človeštvo, to je mučeniško smrt. Človeštvo je presodilo, da si začetnik življenja in čigar življenje ni imelo konca, zasluži najhujši možni konec – mučeniško smrt. Toda Jezus Kristus je bil rešen iz smrtnih muk in bil obujen od mrtvih, saj ni mogoče, da bi imela smrt oblast nad Bogom. Je pa s tem dejanjem, ko je sprejel kazen, ki smo mu jo naložili ljudje, dokazal, da nas brezpogojno ljubi. Drugače rečeno, ljubi nas do konca. Na ta način je Jezus Kristus dokazal, da ni le gospodar začetka, ampak tudi konca. In to dober gospodar, ki se ne maščuje in ne privošči, da ljudje trpimo, četudi po lastni krivdi. Jezus Kristus je izkazal ljudem svojo ljubezen do konca in s tem dokazal, da je posebitev »konca«, in to ne le dobrega »konca«, temveč celo usmiljenega, požrtvovalnega »konca«.

Jezus Kristus je ta »dober konec«, ki si ga tako želimo in ki ga tako nujno potrebujemo. In če je »konec dober«, je vse dobro. Vendar Jezus Kristus ni dogodek, ampak je oseba, v katero lahko verujemo in ji zau-

pamo, da bo poskrbel za »dober konec«, saj to on tudi je. Kdaj bo torej konec? Konec je že tukaj. Konec vsega je blizu. Konec negotovosti, tavanja, obupovanja, strahu, krivde, osamljenosti, nesreče. Kajti Jezus Kristus je vsakogar od nas vzljubil in dal svoje življenje v odkupnino za naše grehe. Do konca nam je izkazal ljubezen, do smrti na križu. In za nas je postal »dober konec«. Tukaj in sedaj, danes, tam, kjer smo, kakor smo, v čemer smo. Jezus Kristus je naš »dober konec«.

Ko gredo naše moči h koncu, ko nam zmanjkuje volje, ko opešamo in se končajo naši upi, tedaj se obrnimo k Jezusu Kristusu, ki je »dober konec«. V prvi vrsti Jezus Kristus predstavlja konec naših krivd in bremen greha, hkrati pa predstavlja tudi konec naših stisk in tavanja v temi ter začaranega kroga praznih pričakovanj in vedno novih razočaranj. Jezus Kristus je za nas »konec«, po katerem tako hrepenimo, in njegov konec je sočuten in usmiljen. Ni nujno, da se z Jezusom Kristusom preneha vsako trpljenje, je pa dejstvo, da vsako trpljenje s prihodom Jezusa Kristusa dobi rok trajanja in – kar je najpomembneje – mi dobimo

»sotrčina«, Boga, ki z nami prenaša isto trpljenje in bolečine. In navsezadnje je Jezus Kristus tudi konec religije, to je predpisov, ki jih je potrebno izpolniti, da bi nas sprejel Bog. Jezus Kristus je namreč odvzel moč predpisom, ki jih od človeka zahteva religija. Namesto nas je izpolnil vse predpise, da bi mi lahko neobremenjeno verovali v njega in živeli v tesnem zaupanju z njim, ki je začetek in konec, prvi in zadnji, Alfa in Omega.

Vztrajajmo torej v veri v Jezusa Kristusa, ki je za nas postal »konec«, da bi mi lahko imeli nov začetek. In to vsak dan. Vsak dan smo po Jezusu Kristusu deležni novega začetka, kajti Bog se nas usmili, ko se vračamo nazaj iz naših zmot in napak, grehov in stranpoti. Bog je sočuten in nam je naklonjen in ta obnovljen odnos z Bogom, ki se vzpostavi po našem kesanju, predstavlja začetek tega, da smo lahko končno tudi mi složni in sočutni ter ljubimo svoje bližnje in smo usmiljeni in ponižni, kakor je prav. In ta vedno novi začetek je naš večni konec.

Odgovor na vprašanje, kdaj bo konec, je torej: konec je blizu,

pravzaprav, konec je že tukaj, to je Jezus Kristus, ki nam je izkazal ljubezen do konca, do smrti na križu in še naprej, do vstajenja in brezpogojnega odpuščanja, saj je ljubezen močnejša od smrti. Kdaj bo torej konec? Konec nevzdržnega stanja bo vsakič, ko bom vzljubil Boga, ki me je prvi vzljubil. Vsakič, ko se v molitvi in veri, v kesanju in odvisnosti približam Bogu, najdem konec, po katerem tako hrepenim in ga tako potrebujem. Vsakič, ko sem na koncu z močmi in se obrnem po pomoč na Boga, najdem mir in začetek konca vseh stisk in bolečin in strahov.

In najlepše pri vsem tem je, da nikdar ne moremo priti Božji ljubezni do konca. Z nobeno besedo, dejanjem ne moremo končati Božjega prijateljskega odnosa, ki ga ima do človeka. Bogu niti na konec pameti ne pride, da bi se izneveril svetu, ki ga je vzljubil. V odnosu do Boga ne moremo nikoli potegniti krajšega konca. Bog nas najde, četudi zaidemo na konec sveta. Zato se podrejamo Bogu in eden drugemu, saj na ta način pospešujemo konec, to je prihod Jezusa Kristusa.

MOLITEV ZA MIR V EVROPI V ČASU VOJNE IZ EVANGELIJSKE CERKVE DOBREGA PASTIRJA NOVO MESTO

Dobri Bog, tvoj Sin Jezus Kristus je jokal nad Jeruzalemom. Mi danes jokamo nad Ukrajino. Naša srca so obtežena, naš razum pa težko sledi novicam o težki vojni v Evropi. Ne vemo, kaj naj rečemo, ker živimo v krivičnem in zlobnem svetu trpljenja. Le molimo lahko za vse, ki so ujeti v navzkrižnem ognju vojnega nasilja, in te prosimo za mir.

Naj nas ta grozna vojna nauči, da naša varnost ni v nadzoru in orožju, ampak v medsebojnem spoštovanju; da naša moč ni v nasilju, ampak v ljubezni; da naše bogastvo ni v pohlepu, ampak v darovanju bližnjim; da naša pot ni pot človeških ambicij, ampak pot pravičnosti, da naša zmaga ni v maščevanju, ampak v odpuščanju, da naš uspeh ni v tekmovanju, ampak v solidarnosti.

Sveti Duh, pomagaj nam, da se bo naša molitev spremenila v dejanja in bomo tako omogočili izvrševanje Božjega ljubečega namena za odrešitev človeštva.

**Oče naš, ki si v nebesih, reši nas hudega,
pridi k nam tvoje kraljestvo.
Amen.**

Letnik 38, številka 1-2-3/2022

VODE POČITKA

REVIJA ZA EVANGELIJSKO DUHOVNOST

Gospod je moj pastir, nič mi ne manjka.

Na zelenih pašnikih mi daje ležišče;

k **vodam počitka** me vodi.

(Psalm 23,1-2)

Izdaja zavod

**COLLEGIUM
EVANGELICUM**
teološko-pastoralni inštitut

Naslov: Trdinova ulica 27, 8000 Novo mesto
Matična številka: 7290624

Ureja uredniški odbor.

Urednik: mag. Peter Golob

Odgovorni urednik: dr. Daniel Brkič

Jezikovni pregled: Tabita Jovanović, univ. dipl. slov.

Oblikovanje in grafična priprava:

INŠTITUT COLLEGIUM EVANGELICUM

Digitalni tisk:

Špes, grafični studio, d.o.o.

Naslov uredništva in naročila:

Revija Vode počitka

INŠTITUT COLLEGIUM EVANGELICUM

Trdinova ulica 27

8000 Novo mesto

Kontakt:

telefon: 07/334-13-41

gsm: 041/373-505

e-naslov: evc@siol.net

Revija Vode počitka je brezplačnik in se financira izključno s prostovoljnimi prispevki in z donacijami. Prevodi, prispevki, lektura, oblikovanje in vsa priprava za tisk so brezplačni. Avtorji so se odpovedali honorarju.

Prostovoljne prispevke za stroške izdelave revije Vode počitka lahko nakažete na transakcijski račun pri NLB št.: 0297 0026 2335 307, prejemnik INŠTITUT COLLEGIUM EVANGELICUM, Trdinova ulica 27, 8000 Novo mesto.

ISSN (tiskana izdaja):

1855-2854

ISSN (spletna izdaja):

1855-2862

UDK: 274(497.4)

Revija Vode počitka je na voljo tudi v digitalni obliki na spletni strani:

www.evangelijska-cerkev-nm.si

Slikovno gradivo, objavljeno v Vodah počitka, je prosto dostopno na medmrežju. Slike uprizarjajo letne čase, ki opominjajo na minljivost in obnovljivost in jih figurativno razumemo kot Stvarnikovo Sveto pismo.

Svetopisemska besedila, objavljena v Vodah počitka, so vzeta iz Slovenskega standardnega prevoda Svetega pisma (SSP). Copyright © 1996, 2003 Društvo Svetopisemska družba Slovenije, z dovoljenjem. Vse pravice pridržane. Razen če ni ob navedku zapisano drugače.

Gospod je moj pastir, nič mi ne manjka.

Na zelenih pašnikih mi daje ležišče;

k **vodam počitka** me vodi.

(Psalm 23,1-2)

REVIJA VODE POČITKA

Zavod

**COLLEGIUM
EVANGELICUM**

teološko-pastoralni inštitut